

Maaïke Hoffer stelt zich voor...

Mijn naam is Maaïke Hoffer. Ik ben in Israël geboren en heb tot mijn achtste met mijn familie in Nes Ammim gewoond. Na onze verhuizing naar Nederland kwamen we in Apeldoorn terecht. Ik hield interesse in Israël en het Midden-Oosten. Na de middelbare school besloot ik om in Groningen Talen en Culturen van het Midden-Oosten te studeren. Ik wilde sowieso beter Hebreeuws leren, daarnaast kon ik nog een taal kiezen. Dat werd Arabisch. Tijdens mijn studie heb ik een half jaartje in Egypte gestudeerd.

Mijn interesse in het Midden-Oosten verdiepte zich en na mijn afstuderen ben ik vooral in Arabische landen geweest: om te werken, te reizen en te studeren. In Damascus, de hoofdstad van Syrië, heb ik in totaal ongeveer 1,5 jaar gewoond. Het Arabisch heb ik hier behoorlijk goed leren spreken. In Syrië is 'Israël' één van de 'verboden' onderwerpen. Dat ik in dit land ben geboren en heb gewoond, kon ik tegen bijna niemand zeggen. Hierdoor kreeg ik juist meer en meer interesse in Israël en Palestina en begon ik hier meer over te lezen.

Een paar jaar later besloot ik om naar Ramallah te gaan. Hier heb ik negen maanden gewoond: een hele leerzame tijd. De altijd drukkende bezetting, de angst voor de 'andere kant', de vooroordelen, de onmogelijkheid van beide kanten om naar de andere kant te gaan. Ik dacht ook te zien dat de politieke wil er aan beide kanten niet is om de situatie te veranderen. Ik bedacht dat slechts druk van buiten – druk van de internationale gemeenschap – een verandering tot stand zou kunnen brengen. Ik besloot om terug naar Nederland te gaan en werk in deze richting te zoeken. Ik had geluk: binnen een paar maanden kon ik bij United Civilians for Peace aan de slag, als medewerker in het Dienstencentrum, een informatiecentrum voor het Nederlandse publiek op het gebied van de Israëlisch-Palestijnse kwestie.

Via via kwam ik in contact met een aantal jongeren die een trainingsweek organiseerden voor jonge Nederlanders, Belgen, Palestijnen en Israëliërs. Ik werd de penningmeester van het project. In Nederland organiseerden we een week met workshops en trainingen waarmee we de deelnemers vaardigheden wilden leren die zij daarna in hun eigen maatschappij konden gebruiken bij hun sociale, maatschappelijke activiteiten. Een enerverende week voor de deelnemers, voor mij een leerzame en interessante ervaring.

In eerste instantie was ik sceptisch over ontmoetingen als deze, waarbij Israëliërs en Palestijnen elkaar ontmoeten en met elkaar in gesprek kunnen komen. Na deze week gaan de Palestijnse deelnemers weer terug naar hun leven onder de bezetting, terwijl de Israëliërs naar hun normale dagelijks leven terugkeren, in steden waar je niks hoeft te merken van wat er een paar kilometer verderop gebeurt.

Bij toeval kwam ik in deze tijd Douwe tegen, de organisator van de ontmoetingsseminars van Stichting COME. Hij zocht iemand die Arabisch spreekt en met hem mee wilde naar Cyprus om het seminar mede te begeleiden. In 2008 ging ik voor de eerste keer mee, in juli 2009 voor de tweede keer. Het was indrukwekkend, interessant, verrassend en leerzaam. In de eerste dagen zeiden sommige deelnemers dingen waarvan ik niet kon geloven dat ik het echt hoorde. Maar door de ongedwongen sfeer, de persoonlijke contacten, de discussies, de afgelegen schitterende omgeving, de mogelijkheden tot uitgaan, de gedwongen kamerindeling met een persoon uit de 'andere' groep, door al deze mogelijkheden om de andere kant te ontmoeten en te leren kennen, veranderen inzichten van mensen. Op een gelijkwaardige manier kunnen ze met elkaar praten, met elkaar discussiëren en met elkaar plezier hebben. Ik bewonder de deelnemers om hun moed om deel te nemen aan deze seminars. Makkelijk is het voor hen zeker niet.

In de gedachten en gevoelens van deelnemers verandert er iets. Zo zien Palestijnen dat Israëliërs, behalve soldaten of kolonisten, ook leuk, grappig en aardig zijn. Net als zichzelf. Israëliërs zien dat Palestijnen ook gewoon mensen zijn, die willen lachen, zingen, lol maken, discussiëren en naar de kroeg gaan. Net als zichzelf. Ze krijgen de kans om elkaar als gelijkwaardige mensen te ontmoeten en te leren kennen, en dat is toch wel heel belangrijk om samen te kunnen leven in één gebied.

Maaïke Hoffer